

(6/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

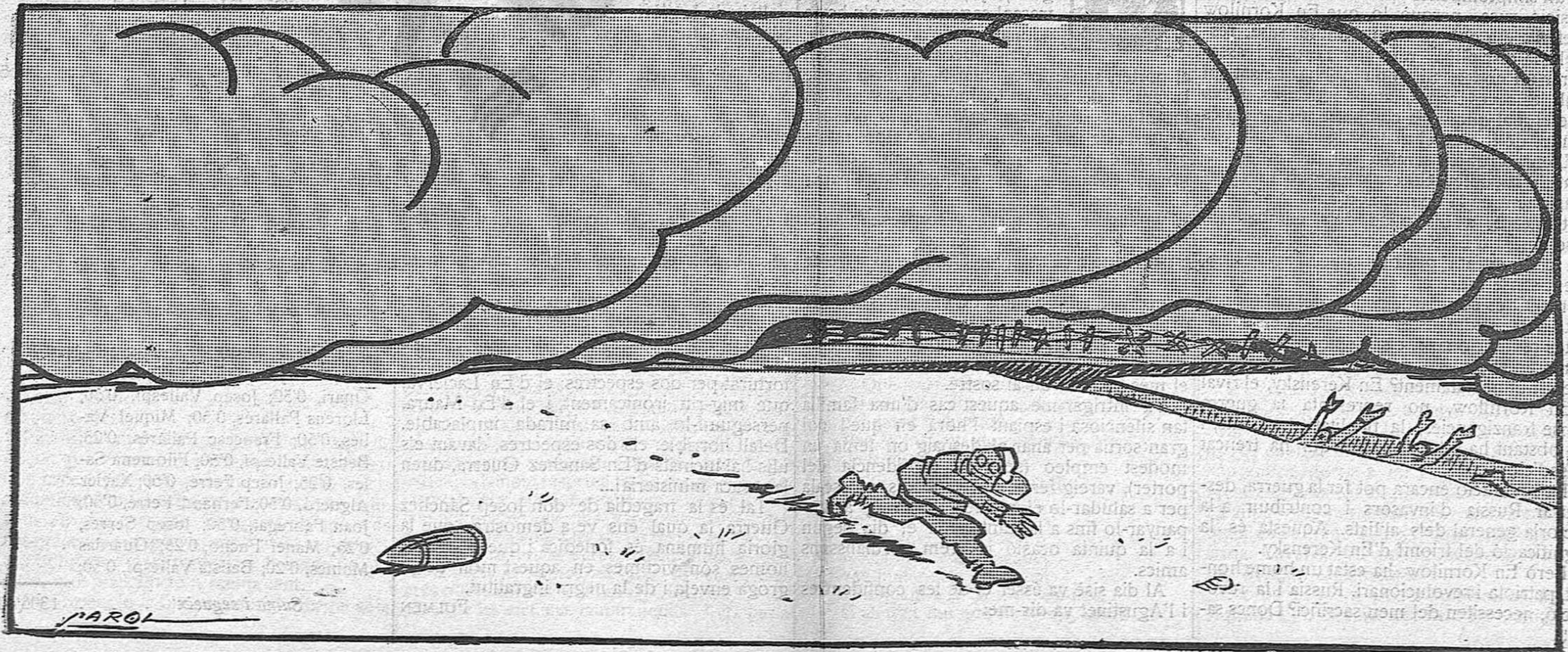
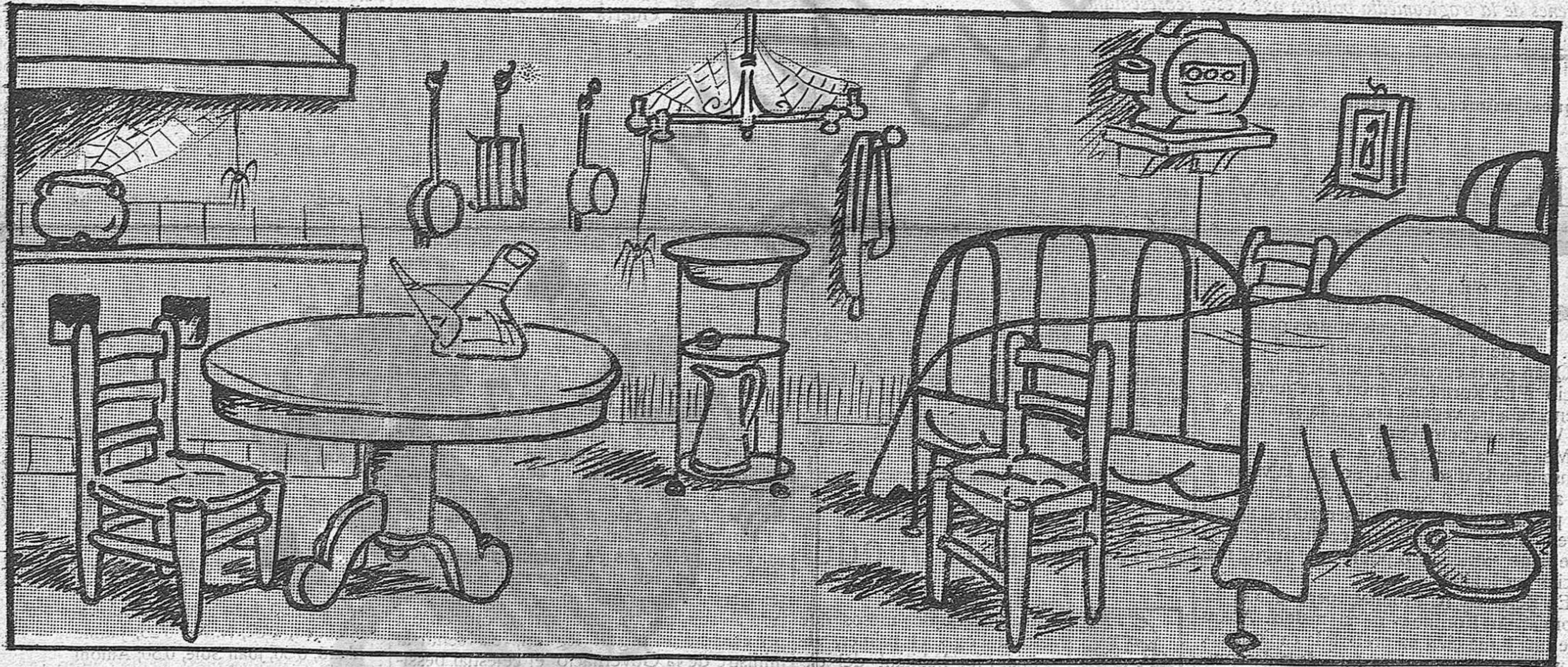
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

GASOS I GASOS

Uns se queixen per poc...

Altres se queixen per massa.

22 DE SETEMBRE DE 1917

XXII ANIVERSARI DE LA MORT

Ignocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA dedica aquest recort a son inoblidable fundador

L'Espectador

La més perfecta tranquil·litat datista torna a regnar de cap a cap d'Espanya. L'ordre públic brilla com el sol daurat del matí en un cel sense núvols...

El poble, aquesta vegada, sembla haver renunciat a la intervenció directa en el plet. Una part del poble, la classe obrera, va voler fer d'actor el mes passat...

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

Kornilow

SCRIVIM, l'elogi d'un general, el d'En Kornilow. Però contarem immediatament que aquest elogi l'han escrit els nostres pares...

Quan els telegrams anunciaren la sublevació d'En Kornilow, molts cregueren començava altra vegada una lluita similar a la de Versalles contra París.

Més que la patria, anava a salvar l'ordre, pensant en la disciplina i no en la victòria. Es a dir, amb En Kornilow veien un soldat, no pas un ciutadà.

En Kerensky ha triomfat, però abans ha triomfat En Kornilow de si mateix. Abans que una lluita civil ha preferit la capitulació. Es un simptom més—se diu—de la descomposició rusa...

L'enraonament sembla just, més si la finalitat de la sublevació era aconseguir un agermanament sense caure en abdicacions conservadores. O és que participen ja del dalit pacifista dels maximalistes els pagesos, els socialistes revolucionaris, els demòcrates que se somaren al govern provisional espontàniament i immediatament?

La revolució encara pot fer la guerra, deslliurar Rússia d'invasors i contribuir a la victòria general dels aliats. Aquesta és la significació del triomf d'En Kerensky.

Però En Kornilow ha estat un home honorat, patriota i revolucionari. Rússia i la revolució, necessiten del meu sacrifici? Doncs sa-

crificaré el meu pensament, la meua causa. I s'ha rendit. Damunt del seu cap ha posat la sobirania nacional, i així com els creients acotent el cap davant l'adversitat que els hi envia la voluntat divina...

Però En Kerensky té de cumplir les demandes d'En Kornilow. La revolució té de ésser la disciplina, la guerra, la victòria. El poble té de triomfar dels generals que com En Kornilow, desafiaven el poder de la nació...

PARADOX

Una familia model

A feia més de dos mesos que estava llogat el primer, segona, i jo, habitant del entressol segona, ni me'n havia adonat.

Vaig quedar sorprès quan el porter, sense preguntar-li, va dir-me que la familia del senyor Quim eren els millors inquilinos de la casa, millorant lo present. Aquesta delicada atenció li va valdre un cigarret de paper.

Va augmentar la meua sorpresa quan el porter, amb la llengua ja engegada, va contar-me que a càl senyor Quim eren setze de familia: el senyor, la senyora, el papà d'ella, la mamá d'ell, nou fills de vint anys el més gran i de tres anys el petit, dugues criades i un lloro.

Va intrigar-me aquest cas d'una familia tan silenciosa i espiant l'hora en que'l noi gran sortia per anar al despaig on tenia un modest empleo (segons confidència del porter), varem fer-me el trobadís a l'escala per a saludar-lo el primer dia, vaig acompanyar-lo fins a la cantonada el dia segon i a la quinta ocasió ja erem cordialíssims amics.

Al dia sisè va ésser el de les confidències i l'Agustinet va dir-me:

-A casa som veritablement una familia model. El pare mana però bondadosament. Tothom té una llibertat absoluta mentres no abusi. Si callas, pots dir lo que't dongui la gana...

-Vaia, vaia! vaig dir jo tot admirat. -Sí, senyor, sí. A casa veurà la canalleta xica sentats seriosament a les seves cadiretes sense moure soroll. A canvi d'alguna morma de son pare ja podrien cridar, però, se n'estàn prudentment. Com que la mare no puja no té raons amb el pare...

-De modo que'l pare de vostè és pare de les cabories dels seus avis! -No se si he dit això però si ho he dit ja està ben dit.

-Així, doncs, a casa de vostè regna una pau...

-Absoluta. -Així ja no m'estranya aquella quietud que sempre s'hi sent. I sou feliços?

L'Agustinet va posar-se a plorar. JEPH DE JESPU

La tragedia d'En Sánchez

SENTIM, aquets dies, una gran pietat per don Josep Sánchez Guerra, ministre de la Governació. Estem presenciant la cruel tragedia de les seves il·lusions florides. I això és trist. I nosaltres ens sentim entristits.

A l'endemà de la setmana d'agost, En Sánchez Guerra apareixia com el triomfador heroic d'una gran batalla trascendental. Havíamort la Cuca-fera de la revolució en combat formidable. Havíam restablert l'ordre. Havíam convertit en una bassa d'oli la mar en revolt. Ell era el salvador de les columnes socials i de les guardioles.

Don Josep Sánchez Guerra, convençut del gran triomf i no menys convençut que és ell qui l'ha assolit, va pendre actituds d'apoteosi. Ell es veia amb un prestigi enorme, amb una gloria immortal. La seva figura creixia, creixia, i a ell ja li semblava sentir el repicar de les campanes de la historia en honor seu. Hi havia un cordovès politic, el gloriós Sánchez Guerra, que pendria lloc etern entre les celebritats taurines que tan alt han posat el nom de la ciutat de Còrdova. I allà, pels volts de la famosa mezquida alarba, li alçarien un monument que també seria famós. La gran creu de Carles III penjada al seu pit, un poc sortint cap enfora per efecte d'un orgull legítim, feia sentir al ministre de la Governació el celestial pessigolleg de la gloria. Davant de la figura d'En Sánchez Guerra, jcom s'empetifia la figura d'En La Cierva! Alló era Còrdova per damunt de Murcia, Cabra per damunt de Mula...

Mes, ai!, que entre les roses hi ha les espines. I entre els llores també. La gloria de En Sánchez Guerra ha estat malvista pels esperits mesquins. L'enveja, la terrible enveja rosgadora, ha tret les ungles i les dents. I en l'hora daurada de l'apoteosi, tot voltat d'encens, En Sánchez Guerra sent parlar de crisi, escolta els anucis de la seva substitució i sent al coll una mena de sinistra estirada, que bé podria ésser la d'un llaç escorredor. El gran cordovès reb les esgarrapades de la enveja i les llançades de l'odi, i beu a glops el fel de l'ingratitude. A les nits no pot dormir, torturat per dos espectres: el d'En Lacierva, que mig-riu irònicament, i el d'En Maura, perseguint-lo amb sa mirada implacable. Detall horrible: els dos espectres, davant els ulls hal·lucinats d'En Sánchez Guerra, duen la casaca ministerial!..

Tal és la tragedia de don Josep Sánchez Guerra, la qual ens ve a demostrar que la gloria humana és fonèdica i que els grans homes són víctimes en aquest món de la groga enveja i de la negra ingratitude.

FULMEN

Per les víctimes

Table listing names and amounts for a collection. Columns: Name, Amount. Total: 1215'45

Table listing names and amounts for a collection. Total: 14'65

Table listing names and amounts for a collection. Total: 11'...

Suma i segueix 1306'40

Pessetes

Suma anterior	1306'40
Bernabé Algueró, 0'50; Francisco Torrado, 0'25; Manel Farré, 0'50; Josep Borrull, 0'25; Josep Martínez, 0'25; Joaquim Vallespi, 0'25; Pere Martínez, 0'50; Miquel Valls, 0'50; Pere Serres, 0'50; Salvador Serres, 0'30	20'—
P. Casas Abarca	30'—
Un nacionalista	1'—
J. Pintes, 0'25; S. Ruselló, 0'25; S. Ramon, 0'25; X., 0'25; D., 0'25; Germinal, 0'25; A. Vidal, 0'15; J. Ramon, 0'25; Pijoan J., 0'50; Funtané, 0'25; X. Rubau, 0'25; S. Moret, 0'25; E. Buxeda, 0'25; F. Baró, 0'25; Lluís A., 0'25; Quetglas, 0'25; Un de tants, 0'25; Musuy, 0'25; Germinal II, 0'25; Crossa, 0'20; Sort, 0'30; J., 0'20; J. S., 0'25; Un obrer, 0'25; A. Saló, 0'10; J. M., 0'15; R. Sens, 0'25; E. C., 0'10; J. Mateu, 0'20; J. D., 0'20; Un francès, 0'25; Un paleta, 0'25; J. Sabaté, 0'25	8'10
Antoni Augé	2'—
Francesc Orriols	5'—
Un grupu del Comité Republicà «El Progreso», de Montblanc	8'—
Rambla Margarit, 5'00; Jacinto Ollé, 1'00; Antoni Tarin, 1'00; Juli Martí Agost, 1'00; Juli Martí Llopart, 1'00; Jaume Queralt, 1'00; Camilo Mota, 1'00; Josep Fondevila, 1'00; Josep Pau (fill), 2'00; Josep Pau (pare), 2'00; Josep Tejedor, 1'00; Fructuós Francés, 1'00; Josep Uquet, 1'00; Josep Cabau, 1'00; Pere Gil, 1'00; Josep Agosti, 0'50; Josep García, 0'50; Josep de Mesa, 0'50; Ramón Morera, 0'50; Joan Lleonart, 0'50	23'50
Suma i seguirà:	1404'00

SONATA LIV

Ai nois! ai, nois! Lo que som. Refiant-me de la calor, vaig posar-me tan a la fresca, que quasi ensenyava les vergonyes. Déu va castigar-me amb un constipat d'aquells que només agafen els jaios i els mocosos de dos anys; un constipat d'aquells que fan estornudar dos dies i dues nits encara que't facis massatge facial i que't converteixin el nas en un brollador d'una aigua, sinó fresca, clara, al menys els primers dies.

Per a combatre'l i prenent-la com a cuiraca defensora, m'enquibí en una samarreta ratllada i nois, com vos deia: lo que som!

Els nassos brollen com mai i la samarreta me fa una calor que ofega i que m'ha obert totes les dèus del còs i lo que no perdo pel nas ho perdo per sota l'aixela o regalimant esquena avall o com si hagués pres Pagliano.

Ara prou voldria treure-me-la la maleïda defensa contra els mals temps, però és inútil. La tinc aferrada al còs, m'ofega, no'm deixa dir...

Que perquè no la estripo? Bony! Força hi hagués. Que no veieu sants cristians que amb aquets augments de les subsistències tots ens tornarem més febles que una canya tendre.

Abans deien:

«Per Sant Miquel
El berenar se'n puja al cel.»

Molt me temo que aquest any no tinguem de dir:

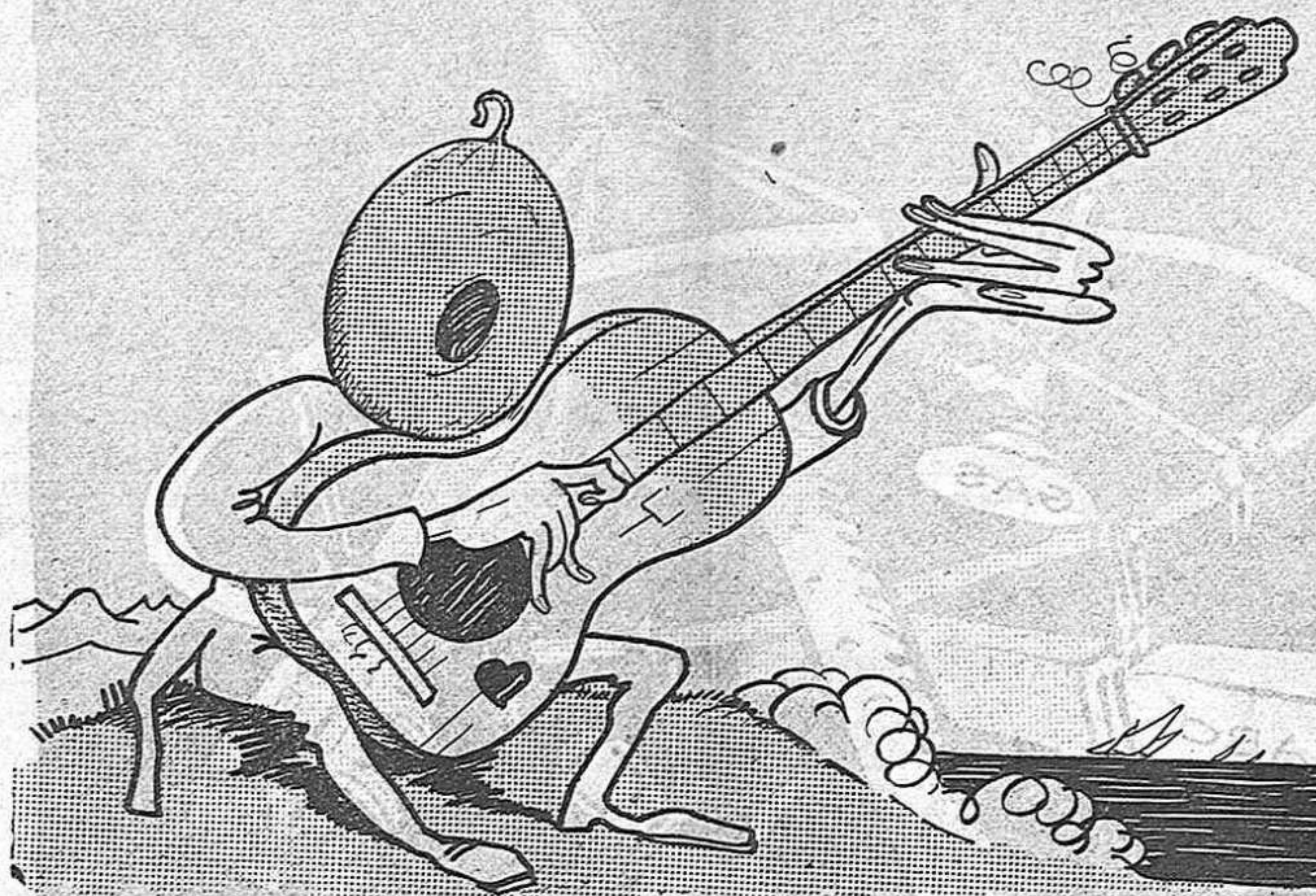
«Per Sant Miquel
L'esmorzar, el dinar,
el berenar i el sopar,
pugen al cel.»

I sant Miquel és a la voreta, a les acaballes d'aquest mes.

Per mí no'm preocupa. Jo sóc com aquells goços que van a menjar raims a les vinyes o que cacen per son compte si l'amo no'ls alimenta. Me preocupa per vosaltres que avui en dia mengueu llonguets i demà vos rosegareu les ungles si molt aviat no decreteu obligatori el pa moreno i de setmana per altre, que aixís no se'n menja tant.

Rieu, rieu; jo ja tinc un bacallà amagat sota

Cantarella d'actualitat

—Ai Wilson de mes entranyes!
Si no'ns envies cotó,
tampoc tastaràs meló,
el dolç fruit de les Espanyes.

el matalaç. El bacallà tira per la beguda i la beguda mata la gana. Morir per morir més m'estimo morir ofegat que no de gana, fusellat, que és com acostumen a morir els morts de gana en els temps que ara corren.

Això dels morts de gana són mala gent que no s'avenen en l'estat que'ls ha pertocat i protesten i volen ressuscitar i assistir al àpet de la vida. Animals!

Naturalment, els fusellen.

Un dia no hi hagué gas i diu que aviat no tornarà a haver-n'hi. Que bonic! Barcelona semblarà un cine. Com podreu madregar, lladres, sense la broma de les pel·lícules. Madregar i prou com si joguessiu a fet a amagar, en un jardí d'una torre, amb les minyones.

A mí també m'agradaria que estiguessim uns quants dies a les fosques. Hi han uns goços als que voldria tirar la bola però que'm fan por. Mosseguen i esgarrapen i s'ajuden ells amb ells.

A les fosques... Bernat, mira qui l'ha tocat!

Ah! Si voleu divertir-vos i arribar a temps a un lloc qualsevol o qualsevulga, pugeu al tren. És segur. Mai com ara havien anat tan bé.

Diu que no's troben cavalls per a les corregudes de braus. Això enterneix. Pobres braus! No poden menjar herba, ara no podran menjar cavall. Mireu que haver d'alimentar-se de sorra o serradures... No menjo mai més estofat de carn de toro.

I com que no menjo, bec.

MORITZ VI

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

Notes de fóra

Lloret de Mar.—Cada volta resulta més veritat allò de que hi ha gent que té més sort que, etc... Entre aquesta gent s'hi compten els nostres benemèrits i paternals *Hermanos*. Ja altres cops, des d'aquestes planes, hem exposat llur brillant fulla de serveis; recordem, entre altres, que no fa molt, amb un cop de puny, o carícia de *hermano*, varen malmetre el clatell d'un deixeble qui va estar fora temps al llit; a un altre acariciat varen esqueixar-li l'orella; a un altre... però no seguim. L'últim ha sigut més còmic i una bona mostra de companyerisme i paternitat d'aquests *padres*. El senyor Director, (el del col·legi, eh?, no confondre), va treure a pasturar l'altre dia als seus deixebles, i com de costum un cop al bosc l'un destroçava flors, l'altre plantes, qui els nius d'ocells, (oh, famós cartell: «Niños respetad y protejed a los pájaros!»). Un alumne estava tan enfeinerat amb tant útil quefer, que fins varen oblidar-lo dalt del arbre. Ja a vila, a les set i mitja, el nunci cridava pels carrers la pèrdua d'un alumne dels cuidadosos *hermanos*, després sometent, després poble esverat fent llurs comentaris... i els pares de les víctimes tant tranquils. I els pares

Aixís doncs, noble Senyora, negareu que és de raó que se us pidoli una mica de la vostra protecció?...

Patrona de Barcelona, escolteu el nostre prec; no tracteu als que us veneren com un infeliç rebrec. Procureu que això canviï; feu que a gran velocitat es realitzi aquí un miracle que deixi al poble pasmat. Aixís ho esperem, Senyora, doncs, si ens donguessiu un *no* i vaia un negoci fariem amb la vostra protecció!...

C GUMÀ

No és afició, és gana!

PERMETEU-ME que, impulsat per un gran sentiment altruista surti a defensar aquest gros públic anormal que amb una constància digna de millor aprofitament omple tots els diumenges les places de braus.

Contra aquesta pobre gent que tan inconscientment es complau en pertànyer a la *Afición loca*—i tan *loca*—sovintegen les sagetes incendiàries d'En Noel i d'En Samblancat, i davant una lluita tan desigual de forces, just és, encara que només sia per caritat, surti algun home de bon cor en sa defensa.

Comencem per afirmar que l'afició als toros no existeix, car en el segle XX per més relaxat que sia un home no ho arribarà a ésser tant que frueixi presenciant un espectacle que consisteix en fer vessar sang i en martiritzar. La gent va als toros obeint a un impuls per ella desconegut, a una atracció material que ben mirat i encara que faci riure el dir-ho no és altra cosa que gana! Sí senyors, tal com sona! La fam és lo que fa omplir les places de braus i lo que fomenta el flamenquisme a Espanya, per això és que no tenim d'ésser tan crudels amb eix públic i que si ens té d'inspirar algun sentiment ha d'ésser una profunda llàstima.

Els espectacles poden dividir-se en dos parts: els que serveixen per a entretenir l'esperit i els que serveixen per a entretenir la gana. Les curses de braus i els *Music-Halls* pertanyen an els últims.

El poble espanyol menja poc i lo poc que menja—diguem-ne palla—no té gaire substància i tot se'n va en soroll. Per això és un poble fantàstic que viu de somnis—tot-hom té dos rals per a *La clave de los sueños*—i de grandeses pretèrites. Hi ha família que's veu obligada a passar amb pa sucat amb oli; però cada cop que's disposa a menjar tan migrades queixalades es consola parlant dels dotze ànecs que algun avant-passat seu va matar per la festa major.

Amb el païdor endarrerit de feina i l'esperit predisposat sempre a entaforar-se en les fantasmagories de les mil i una nits, arriba el diumenge i el pobre ciutadà es carrega una bota de vi a l'espatlla, i ja me'l tenni assegut a la plaça de braus disposat a llençar el crit de: una racció de *toro* per un senyor que's porta el vil!

La plaça és un colomí de Circ romà més sa imaginació tot seguit la transforma en sumptuos restaurant. És frisa per a que l'acte comenci desseguida. Per entreteniments menja cacauets i més cacauets. Ix el brau i en lo primer que's fixa és si està gras o flac. Comença la feina dels torejadors que per el famolenc representen els cuiners que tenen de preparar-li la teca. El brau burxa a tot cristo que se li posa al davant; la sang raja, comença l'agonia, resten al descobert sugestius bistecs i nutrius pomells de budellada; per la sorra troços de pell, tripes al natural i sang i fetge amb ceba de... *torero*.

L'espectador davant tanta abundància de lira de desig; son cor batega, obre uns ulls com unes taronges. La gola se li asseca i fa trago; menja un encenall de pernil o de llangonça i torna a fer trago. An el pensament engoleix tot aquell bé de Déu de carn i s'atipa imaginariament per una setmana; i quan entre trago i trago amb veu de llop crida: Cavalls! Més cavalls, suposem que voldria: Menjar! Més menjar!

No us dic res si posen *banderilles* de foc. Aquella olor de carn a la brasa fa arribar fins

A NTRA. SRA. DE LA MERCÉ

No extranyeu, gloriosa Verge, no veure en lloc arcs ni flocs, car la gent, per causes varies, aquest any no està per brocs. Però com que, de tots modos, se us hagi o no festejat, sou, com sempre, la patrona d'aquesta comtal ciutat, a vos acudim, oh Verge, amb tota veneració, demanant una guspira de la vostra protecció.

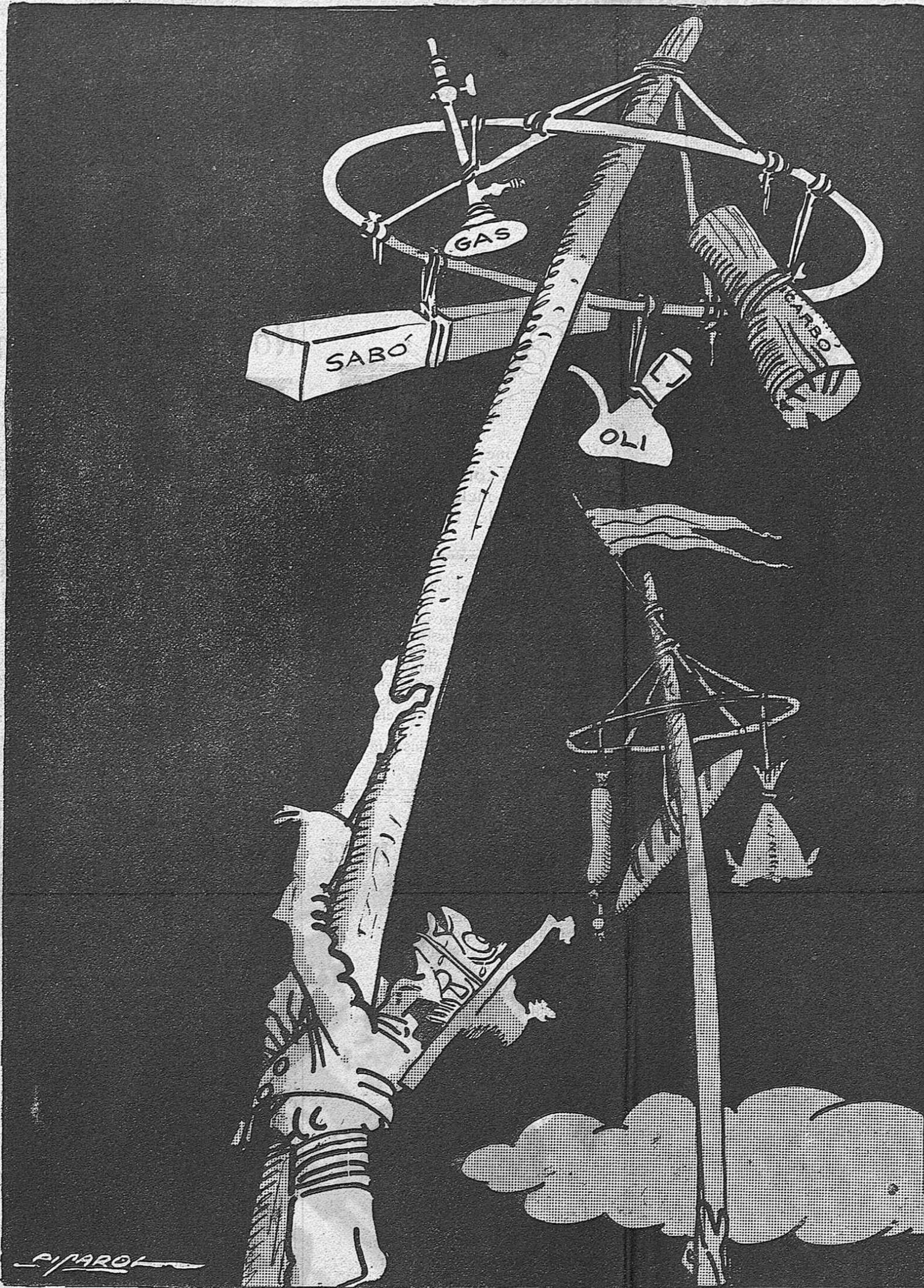
Vos, sens dubte, sabeu coses, perquè aquí al cel tot se sab, però a voltes a Sant Pere se n'hi queda alguna al pap. El vell porter de la Gloria és home d'enteniment i procura no causar-vos disgustos a gratient. Per xò us enviem, Senyora, aquesta llamentació, perquè no ens falti el sant bàlsem de la vostra protecció.

En primer lloc, hem de dir-vos, com a qüestió primordial que, si no és per divertir-se, aquí avui no's veu un ral. Hi ha diners pel bar, pel cine, per un porró de l'eixut, per una «corrida» bona, mes, fóra d'això, cucut!... ¿Com, doncs, volem, gran Senyora, que en tan trista situació no alcem el crit, en demanda de la vostra protecció?...

Atureu-vos a la porta de qualsevulga fornè:
—Com està el pa, amic caríssim?
—Crec que aviat l'apujaré.—
Feu la mateixa pregunta a un comerç de bacallà:
—Què se'n diu del vostre article?
—Que aviat s'haurà d'apujar.—
¡El bacallà... el pa... les bases del menú treballadò!
¿No és just que impetrem l'auxili de la vostra protecció?

S'han encarit el gas, l'oli, el carbó, l'arroc, els alls, fins els encenalls de fusta!, sí, Senyora, els encenalls!... No fa molt les arengades van juntar-se a la corrent, i en quant a la carn, desem-nos; si algú us diu que en menja, ment!

La "cucanya"

— Estic veient que'm clavaré de bigotis abans d'arribar-hi.

al desfici. L'home famolenc rugeix sempre, tan si està content com si està enfadat; és exigent i sanguinari. Si el torejador vol estalviar-se una lavativa del brau, s'indigna i no vol que's mogui de prop de les banyes. No li fa res que l'enganxi, i fins es complauria en barrejar an aquell tiberi la carn del tòrero. Antropòfegs!

L'espectacle és esgarriós i innoble, indigna i fa fàstic, però tinguem en compte, amics, els motius que li donen vida.

Feu abaratir la vianda, feu pujar els sous i aleshores veureu que tota aquesta gent una vegada tipa esdevé sensible fins al punt de no poder sofrir que's martiritzi un pardal. Veureu com les places resten buides, i com llurs ocupants d'ahir, arribant el diumenge, uns se'n van a oír musica, altres amb el berenar sota el braç rumbegen amb llur família vers el bosc i altres resten a llur casa i s'entretenen en donar menjar al canari.

JOAQUIM BUIGAS

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 14 AL 20 DE SETEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, calma relativa. Sembla, a jutjar pel violent canoneig que hi ha a l'Aisne, a la Champagne i al nord de Verdún, que els alemanys preparen alguna ofensiva.

Al front oriental, no ha continuat l'avanç alemany al nord de Riga. Al contrari, els russos han guanyat algun terreny.

Al front italià, calma relativa. Al front de Macedònia, els francesos han prosseguit son avanç per la regió del llac Ochrida.

Per mar

El vaixell patrulla francès *Jeanne I* ha xocat amb un navili mercant, enfonsant-se aquell i ofegant-se la tripulació.

Per l'aire

Esquadres d'avions aliats han bombardejat una pila de ciutats alemanyes.

CORREN RUMORS...
Rumors que s'accentuen de que, al últim, serà nomenat l'Alcalde de R. O. de Barcelona.

Mai dirien qui serà el favoregut? El radicalíssim i popularíssim Pich i Pón. Tindria gracia que, després de les detonacions d'aquests dies de festa major, un Pic i Pón!... Pón!... fós el final de la traca.

Dintre de dos o tres mesos visitarà la nostra ciutat la princesa Beatriu de Borbón.

Heu-vos-aquí un número maco per a l'Atracció de Forasters.

Si no's torna aigua-poll, perquè podria ésser que fés com l'altre.

S'assegura que el «eternamente joven» senyor Salvatella ingressa definitivament en el partit lliberal autonomista català.

No estarà mal.
No estarà mal de corneta d'ordres d'En Roig i Bergadá.

Llegeixo:
«El dia de la festa major, serà içada en la Casa de la Vila de Sarrià la bandera catalana.»
Sola?... Ja és atreviment.
Com s'ho pendran els forasters?

Diu un diari que don Emiliano Iglesias se n'ha anat a França.

Menos mal.

Sempre és més bonic això que no pas lo que va fer l'altra vegada.

En el cas present els únics que hi perdran seran els de França.

Naturalment.
«Ha sido objeto de muchas y muy afectuosas manifestaciones el ex-gobernador senyor Matos.»

Se comprèn.
Fou la més alta representació del poder civil a Catalunya.

No de tot-hom podrà dir-se aixís.

Sembla que la qüestió de l'Alcaldia de Barcelona no s'acaba de resoldre. Els dos candidats més segurs i més propers a una bona solució, un En Mon i Bascós i En Pic i Pón.

En Mon i En Pic?
Passo!

Ja tenim aquí al nou governador, senyor Sanz Escartín.

Una de ses primeres declaracions fou la de que «admiraba y quería mucho a Barcelona».

Ai! Ai! Ai!

Unes frases de l'Unamuno: «Lo més greu és que s'ha constituït a Espanya una mena de Lliga contra l'intel·ligència. Existeix l'odi a l'intel·ligència. El sentit comú, està permès, lo que no està permès és el sentit propi.»

No podria el gran don Miquel trobar una falla de Menenio, aplicable al cas? Seria molt convenient que la divulgues.

Darrera hora!
El senyor Pich encara no és alcalde de Barcelona.

En un mes ha perdut deu quilos de pes.

Ha sigut posat en llibertat el policia senyor Martorell.

Un policia al carrer?
No tot-hom se'n alegrarà.

L'Alcaldia ha publicat un bando disposant una serie de coses en favor de les criatures.

Ja era hora que se'n preocupés una mica de l'infancia.

Fins ara a la Casa de la Ciutat només hi maven els grans.

I això no està bé.

Tornarà, segons sembla, un d'aquests dies En Francisquet Cambó, tant elegant...

Però... ai!... aquells «arrestos» i energies... qui sab si tornaràn!

Torna a parlar-se de crisi.
Qui vindrà?

Qui's posarà al lloc d'En Dato?
En Villanueva diu que pot ser sera En Maura...

Maura, no!

Els del «Círculo Liberal» inauguren el dia 30 un nou saló d'actes i per a festejar l'aconteixement celebren un ball.

Un ball al saló d'actes?

Sí, ja ho és...

Es un acte poca solta.

M'entero:

«Con algunos minutos de retraso llegó ayer el tren que conducía al nuevo gobernador señor Sanz Escartín...»

Amb retràs?

Malastrugancia, pobre home!

Ja arribarà tard a tot arreu!

Lliçoneta d'Historia Sagrada:

—Veiam, petit Miranius, si sabs dir-me: dels dos germans Caïn i Abel, quin era el més mala persona?

—No's pot contestar aquesta pregunta

—Per què?

—Perquè la censura no ho deixaria dir.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUEJOLA, carrer del Oim, número 8